

Padni na kolená! Wanda Poltawská o Eucharistii

Wanda Poltawská

6. novembra 2021 ✝ Cirkev

Zdroj: archív Christianitas.sk

Mladí, zdraví – prečo nekľacia? Pretože je to nemoderné? Nie, to by nestačilo, toto má hlbšiu príčinu – „padnite na kolená, ľudia, pohnutí úctou“. Musíte byť úctiví, aby ste padli na kolená. Musíte vedieť, pred kým a prečo.

Bola som malá, ešte som nechodila do školy, keď náš domovník, v bytovom dome, kde som vyrastala, starý pán Michal, ochorel. Bol hrozivý, veľký, s veľkými červenými fúzmi, deti v škôlke sa ho báli – ja však nie. Michal bol môj kamarát a veľmi sa mi páčilo, keď železnou tyčou vybíjal ľad z odkvapu. Ľad sa rozprskol na všetky strany. Raz som chcela, aby mi to dovolil urobiť tiež; zasmial sa a podal mi tyč, ktorou som vôbec nemohla pohnúť. Vždy bol taký silný, pripadal mi ako stelesnenie sily – a teraz ležal v posteli a nemohol vstať. Bola zima, alebo možno skorá jar, pretože sneh bol zmiešaný s blatom, akousi kašou.

Deti na dvore vedeli, že starý Michal zomiera, a tak k nemu príde Pán Ježiš. Trochu som sa čudovala, prečo až teraz, keď už nemohol vstať, a nie skôr. Ale všetci sme čakali pri bránke z ulice. Spoza rohu, či skôr spoza zákruť, zazvonil zvonec; chlapec v bielom rúchu – miništrant, nie oveľa väčší ako ja, zazvonil a všetci sme sa odrazu obzreli – išiel za ním kňaz. Zbyšek, veľký chlapec z nášho dvora, povedal: „Nesie Pána Ježiša“ – nebolo vidieť, kam ho nesie, ale všetci si ihneď kľakli.

Nejaký muž v kabáte, pani v kožuchu a muž v červenej čiapke, ktorí priniesli listy mojej staršej sestry. Farmár zastavil kone, vystúpil z voza a pokľakol. Všetci sme sa bez rozmýšľania vrhli do blata a topiaceho sa snehu. Ja a všetky deti na dvore tiež. Na chvíľu mi hlavou prebehla myšlienka: „Mám biele gamaše, čo na to povie mama!?“ Ale mama práve vyšla na prah dverí a tiež si kľakla.

Kňaz, ktorého predchádzal malý chlapec, vošiel z chodby napravo do malej izby, kde býval starý pán školník Michal – zomrel.

A potom si ešte spomínam na samotnú rakvu. Vynášali ju bokom, lebo sa nechcela zmestiť, na cintorín ma nevzali.

Je to už toľko rokov a ja si na túto scénu spomínam každý deň. Ľudia kľacia, keď prechádza Pán Ježiš. Spomínam si na ňu takmer počas každej svätej omše, keď vidím miništrantov, ako rozťahane sedia na

laviciach pri oltári, zatiaľ čo kňaz rozdáva sväté prijímanie v ich blízkosti. Vidím ju, keď pri svätej omši počas pozdvihovania ľudia stoja – pár starších žien kľačí. Vidím to v pápežskej kaplnke, keď všetci sedia a jeden muž v bielej sutane a s bielymi vlasmi, Ján Pavol II., kľačí. Keď ste ho nemohli nájsť v krakovskej kúrii, stačilo ísť o pár ulíc ďalej, kde majú sestry večnú adoráciu. Kľačal tam celé hodiny.

Ak aspoň trochu chápeme, kto je Boh, neunikne nám fakt, človek po stáročia hľadal spôsob, ako vyjadriť svoju úctu, tento *amor Dei*, ktorý by stvorenie malo prejavíť Stvoriteľovi; snažil sa nájsť zvláštne gesto, výnimočné, určené iba Bohu; ľudia kľačali, dvíhali ruky k nebu. Toto gesto sa neprejavuje žiadnej ľudskej bytosti. Áno, ešte jeho zástupcom na zemi – pred Petrom na apoštolskom stolci ľudia kľačali. Kedysi – dnes už ani tam nie.

Prečo? Boh sa v ľudských očiach azda zmenšil?, zredukoval na náš úbohý rozmer – pojem *sacrum* (to, čo je posvätné) sa dnes úplne vytratil ...

Po svete však ešte stále chodí niekoľko Božích „šialencov“, ktorí sa snažia nanovo zaviesť kult Bielej hostie v zlatej monštrancii. Chodia z farnosti do farnosti a vyzývajú na večnú adoráciu. A hovoria veci hraničiace so zázrakom, že odkedy je v tejto farnosti 24-hodinová adorácia Najsvätejšej sviatosti, odkedy ľudia jeden po druhom kľačia pred *Sanctissimom*, klesá počet zločinov a mení sa klíma vo farnosti. A ostatní? Niektorí krčia ramenami: veď, to je len symbol; iní sa obzerajú okolo seba; všetci stoja, ako sa tu môžeš oprieť, sám?

Prvýkrát som videla muža, ktorý stál počas pozdvihovania v kostole v Lubline, na samom začiatku okupácie: esesák v uniforme (a aký katolík – veď mal na opasku vyrazené *Gott mit uns*). Stál strnulo na rozťahnutých nohách a celý kostol kľačal. Neskôr, po vojne, náš kolega zomrel – všetci si ho vážili; na pohrebnej omši jeho profesionálni kolegovia, stranícki lekári, stáli strnulo. Verne prichádzali na svätú omšu, ale nemohli kľačať. A bolo to ako znamenie – veriaci vedia, čo sa deje, keď padajú na kolená. Neveriaci stoja zdvorilo ako na ľudskom obraze a nič viac nechápu.

A teraz? V kaplnke u sestier počas svätej omše všetci stoja, nie, nie všetci: dve staré ženy kľačia a ja – pýtam sa predstavenej, čo je to, či nerozumejú? Sú všetci chorí? Predstavená trochu rozpačito povie: „*Prišlo to zo Západu, kapitula odhlasovala zmenu oblečenia a zvykov.*“

Magické slová, ako zaklínadlo: „zo Západu“. Zaplavuje nás vlna špinavej vody zo Západu, vozia nám odpadky a v Poľsku sa všetko automaticky prijíma, lebo... je to jednoducho snobizmus.

Mladí, zdraví – prečo neklaknú? Pretože to nie je módne? Nie, to by nestačilo, toto je hlbšie znamenie – „*padnite na kolená, ľudia, pohnutí úctou*“. Musíte mať úctu, aby ste padli na kolená. Treba vedieť, pred kým a prečo.

Na znak úcty sa môžete postaviť. Študenti vstávajú, keď vchádza profesor, ľudia stoja v pozore, keď sa hrá štátna hymna. Najmä dnes je to už nejednoznačné gesto. Stojíte, stáli ste celé hodiny v rade pred obchodom (niekedy bol rad pred obchodom s alkoholom dlhší ako na chlieb), stáli ste v preplnenej električke, stáli ste na autobusovej zastávke. Samotné vstávanie nie je jednoznačné a je to gesto, ktoré majú používať ľudia.

Snobizmus pre Západ – pre „modernosť“!

„*Je to všetko jedno, ako sa modlím*“ – povedal mi niekto; možno, ale ako môžu deti rozlíšiť dôležitosť toho, čo sa deje počas omše? V minulosti pri evanjeliu veriaci sústredene stáli a počúvali inšpirované slová,

ale keď sám Boh zostúpil na zem – padli na kolená; dieťa to videlo: je tu Boh – tu a teraz – *hic et nunc!*

Tak ako my deti na dvore sme s istotou vedeli, že prichádza niekto najdôležitejší – sám Pán Ježiš, keď všetci dospelí padli na kolená.

Čo vedia dnešné deti? Čo sa naučia pri pohľade na dospelých? Dokonca aj tí, ktorí sa zdajú byť veriacimi, dokonca aj v kostole – kde je dnes niekedy nemožné nájsť svätostánok, ktorý je odhodený od hlavného oltára niekam do kúta. Kde Boh sám s nepochopiteľnou trpezlivosťou čaká na človeka...

Zdroj: https://www.vicona.pl/post/upadnij-na-kolana-wanda-pó?tawska-o-eucharystii?fbclid=IwAR3URwVAY55fwxmgx6sgCJMVVB99uqU025mH1Eu64SHi-v6mgla6gIOG4_w

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/padni-na-kolena-wanda-poltawska-o-eucharystii/>